

ких рішень, ефективності вдосконалення управління та виміру вартості бізнесу).

Однак, необхідно врахувати, що застосування лише фінансових показників для оцінки ефективності управління підприємств не відобразить об'єктивної інформації про розвиток їх діяльності. Тому поряд із фінансовими показниками необхідно використовувати нефінансові індикатори, які в сукупності служитимуть орієнтиром для реалізації цільових заходів підприємств.

Підсумовуючи вище викладене, доцільно зазначити, що оцінювання ефективності управління є ключовим елементом підвищення результативності та конкурентоспроможності підприємств.

Література:

1. Козаченко Г.В. *Організація інформаційного забезпечення оцінки ефективності управління підприємством* / Г.В. Козаченко, Л.М. Христенко // *Економіка и управление*. – 2006. – № 2–3. – С. 86–94.

2. Завадський Й.С. *Менеджмент. Management: у 3 т. Т.1.* / Й.С. Завадський. – К.: Європ. ун-т, 2002. – 542 с.

3. Щеглова О.Ю. *Ефективність управління підприємством та підходи до її визначення* / О.Ю. Щеглова, О.І. Судакова, М.В. Лаже // *Науковий вісник Ужгородського національного університету. Серія: Міжнародні економічні відносини та світове господарство*. – 2017. – Випуск 12. – Ч. 2. – С. 186-190

Т. Чернецька

Науковий керівник: к.е.н., доц. І. І. Яремко

РОЛЬ СТРАТЕГІЧНОГО ЕКОНОМІЧНОГО ПОТЕНЦІАЛУ В УПРАВЛІННІ ФАКТОРАМИ РОЗВИТКУ СУЧАСНИХ ЕКОНОМІЧНИХ СИСТЕМ

Розвиток сучасних економічних систем всіх рівнів характеризується системною нестійкістю. Незважаючи на позитивні зрушення в розвитку окремих з них, постійно збільшується розрив у рівні економічної динаміки макросистеми. В основоположних засадах сучасної теоретичної економіки і прикладному оперуванні у сфері фінансових та економічних рішень покладено поняття “потенціал” макро-, мезо- і мікрорівневих економічних систем. Воно споріднене з такими характеристиками економічних систем як їх “інвестиційна привабливість”, “конкурентоспроможність”, перспективністю “економічного розвитку” чи “економічного зростання”. Потенціал міжнародної конкурентоспроможності будь-якої національної економіки являє собою комплексну характеристику, яка

відображає наявні матеріальні й інтелектуальні можливості країни, ефективність її глобального економічного співробітництва.

Багато наукових робіт присвячено дослідженню сутності та особливостям формування елементів економічного потенціалу підприємства. Про актуальність даної проблематики свідчать праці таких відомих вчених, як М. Войнаренко, А. Воронкова, О. Живолуга, В. Лапін, Н. Краснокутська, О. Мельничук, Г. Одінцева та ін. В той же час різноманітність пропонованих різними науковцями елементів економічного потенціалу не дозволяє зробити чітке уявлення про найбільш доцільний склад його елементів [1]. Крім того, великий інтерес представляє зв'язок наявних елементів економічного потенціалу з ефективністю управління підприємством тієї чи іншої форми господарювання. Тому вважаємо за необхідне важливість та роль стратегічного економічного потенціалу в управлінні факторами розвитку сучасних економічних систем.

Потенціал сучасних економічних систем, на наш погляд, доцільно розглядати на основі ресурсної концепції та його суспільно-економічної природи. Враховується об'єктивна залежність потенціалу соціально-економічних систем від рівня розвитку продуктивних сил і соціально-виробничих відносин, ефективності господарського механізму країни загалом. На потенціал соціально-виробничих систем безпосередньо впливають порушення макрофінансової стабільності через глибоку рецесію фондового ринку, спекулятивність фінансових ринків, які доповнюють фактори природно-екологічних змін та суспільної політичної нестабільності, що вимагає об'ємнішого введення їх у сучасну теорію потенціалу [2, с. 30].

Стратегічний потенціал сучасних економічних систем є інтегрованою й повною характеристикою його розвитку. Управління розвитком економічних систем припускає потребу розроблення й впровадження інтегрованої системи управління, основою якої є система аналізу й оцінювання потенціалу, процесів його зміни. Стратегічний потенціал підприємства розглядається як взаємопов'язана сукупність ресурсів, які знаходяться в його розпорядженні та мають вирішальне значення для досягнення стратегічних цілей, оцінки можливих меж функціонування у майбутньому, виходячи з прогнозованих умов зовнішнього середовища. Сферою його застосування є оцінка перспективних можливостей підприємства щодо зростання ефективності функціонування та зміцнення конкурентоспроможності на ринку.

Підсумовуючи вище викладене, можна зробити висновок, що потенціал підприємства – це сукупність кількісних та якісних характеристик елементів (ресурсів) та їх властивостей, що залучаються у виробництво, формують майбутні можливості, в подальшому використовуються і проявляються у господарських процесах. При цьому економічна система повинна відповідати вимогам ринку і з цією метою формувати склад та характеристики своїх основних елементів, ресурсів, можливостей. Отже,

роль стратегічного економічного потенціалу економічних систем полягає у здатності забезпечувати відповідні позитивні результати діяльності підприємства в перспективі.

Література:

1. Нісунов В.Я. Роль економічного потенціалу в підвищенні ефективності управління підприємством корпоративного типу / Шура Н.О., Чубаров Д.В.// *Ефективна економіка*. – 2016. – №11

2. Подольчак Н. Ю. Потенціал соціально-економічних систем національного господарства : монографія / Н. Ю. Подольчак, І. І. Яремко, О. Є. Сухай. – Л. : Видавництво Львівської політехніки, 2013. – 220 с.

3. Тарасюк Г.М. Сутнісні характеристики та ефективність використання економічного потенціалу вітчизняних підприємств / Ярмолюк М.Ю.// *Вісник ЖДТУ. Серія: Економічні науки* 2014. – №2(68). – С. 168-176.

Чорна Вікторія Олегівна

гр. МЕУП-11, ІАПО

Науковий керівник – Лебідь Т. В.

ЗАСТОСУВАННЯ МІЖНАРОДНОГО ДОСВІДУ УПРАВЛІННЯ ПРОЕКТАМИ У ВІТЧИЗНЯНОМУ МЕНЕДЖМЕНТІ

Сучасна проектна модель управління визнана однією з найбільш прогресивних управлінських технологій, що продовжує швидко розвиватися. Все більше компаній впроваджують принципи та методологію проектного менеджменту у своїй діяльності. Причому не тільки в тих напрямках бізнесу, які є традиційно проектно-орієнтованими (ІТ, будівництво, девелопмент, консалтинг тощо), а й у інших сферах (фінанси, комерція, страхування тощо). До компаній нової хвилі, які почали будувати комерційну діяльність на основі проектного підходу, відносяться підприємства сфери АПК, рітейлу, медіа і рекламного бізнесу [1].

В останні роки уряди таких країн як США, Німеччина, Японія, Франція все більш використовують у повсякденній діяльності методи і засоби управління проектами [2].

В Японії, за даними Японської асоціації Управління проектами, всі інвестиційно-будівельні проекти оцінюються і реалізуються за допомогою технологій управління проектами. Управління проектами почало активно застосовуватися в оброблювальній промисловості, сфері обслуговування, муніципальному управлінні і фінансовій сфері. Токійське відділення Інституту проектного менеджменту PMI було засновано в 1998 році, а Товариство проектного менеджменту (SPM) – створено в 1999 році [2].